

Skrivet av vännen Elias Kamyab i November 2007 och uppläst i samband med minnet av Abbas Razai i Sundsvall och Skellefteå den 16/11-07

Abbas kärlek

Abbas lämnade sitt hemland Afghanistan år 2003. Han sökte asyl i Sverige i mars året därpå.

Jag träffade Abbas för första gången i staden Gävle 2 veckor efter att jag sökt asyl.

Vi blev snabbt bästa vänner och vi bad Migrationsverket att vi skulle få komma till samma ställe och få bo i samma lägenhet. Migrationsverket flyttade oss till Ersmark, en liten by i närheten av Skellefteå.

Abbas var duktig och omtänksam. Jag kom ihåg vad han sa de första dagarna ”när man kommer till ett nytt samhälle och ett nytt land är språket första förutsättningen för att kunna anpassa sig i det nya samhället.”

Han påstod att; även om man är högtbildad i sitt hemland räknas man som analfabet när man inte kan det nya landets språk.

Abbas hade ett stort intresse av att lära sig nya saker och samtidigt spridde han sina kunskaper till sina kompisar.

De första veckorna sedan vi flyttat till Ersmark gick vi inte i skolan och vi bestämde oss för att besöka andra gamla flyktingar. Vi lärde oss en del av dem tills vi började skolan på riktigt.

Abbas började skolan och han klarade av SFI väldigt fort. Sedan började han GRUV d.v.s. grundläggande ämne för gymnasiet.

Abbas var så social och inom en kort tid skaffade han sig många svenska och invandrarkompisar.

Vi flyttades till Kåge på sommaren 2005.

Genom Internet blev Abbas och en afghansk tjej från södra Sverige kära i varandra.

De höll sin kärlek hemlig i ett år. De hade kontakt på olika sätt.

Abbas drömde mycket om sin flickvän som han aldrig träffat.

Det var otroligt att tänka sig de här två kärleksfåglarna inte ens hade mött varandra.

Kärleken mellan dem var den äkta kärleken.

Det ville göra allt för att träffa varandra och bli tillsammans på riktigt.

Avståndet mellan dem var långt och omständigheterna var helt emot deras kärlek. Det verkade som hela världen förhindrade dem att bli tillsammans.

Ibland skojade jag med Abbas om varför han struntade i tjejerna i Skellefteå och hittade sin kärlek i Kalmar. Men kärleken är konstig och okontrollerbar. Han älskade sin flickvän och ville visa sin kärlek även om det skulle kosta hans liv.

Från sin sida kunde hans flickvän inte vänta längre. Hon var helt fylld av Abbas kärlek och ville ta sitt liv ifall de inte fick träffa varandra.

Jag läste ett av de kärleksbrev som Abbas fästmö skickade till honom. Flickan uthärdade inte längre, hon höll på att drunkna i kärlekens hav.

Abbas flickvän kunde prata med sin mamma. Hon försökte övertyga sin mamma. Men familjens krav på kärlek och giftermål var hårda. Abbas fästmö hörde till en annan släkt än Abbas och i traditionellt avseende var deras kärlek förbjuden. Fästmöns familj har hög religiös status och Abbas med sin bakgrund kunde inte få tillstånd att gifta sig med deras dotter.

Själv kallar jag människor med sådana åsikter och tankar för religiösa rasister.

Till slut var alla vägar stängda och de förstod att det inte fanns någon lösning. Då tänkte Abbas fästmö fly från sin familj och ta skydd hos Abbas.

Hon skriver så i sitt sista brev ”Abbas, åk hit och ta mig upp till dig. Jag kan inte vänta längre. Om du sviker mig och inte kommer; då tar jag livet av mig.”

Abbas gör som flickan sagt för kärlekens skull och för att hans fästmö inte ska begå självmord.

De bodde hos oss, trygga och lyckliga ett tag.

Sedan kom hennes familj upp för att leta reda på sin dotter. De lyckades inte finna henne. Abbas gömde sin fästmö i tvättstugan. När hennes familj åkt tillbaka skulle Abbas och hans fästmö förlova sig. Både på religiöst och traditionellt sätt.

Deras äktenskap godkändes inte av hennes familj.

I stället för att de hjälpa sin dotter planerade de att mörda Abbas.

Abbas blev lurad. Han åkte till sin nya familj. Det hände något som inte borde hända. Något som vi bör kämpa för att det aldrig någonsin händer igen i vårt samhälle.

Det är så sorgligt när två personer älskar varandra och vill leva hela sitt liv tillsammans. Så tar deras kärlek slut på det här sättet.

Det är mycket man kan säga och skriva om Abbas och hans fästmö.

Hjärtat vill men fingrarna på tangenterna och mina tårar hindrar.

Deras kärlekshistoria liknade en saga. Skillnaden var att de inte levde lyckliga i alla sina dagar.

.....